

U S T A W A

z dnia r.

o zmianie ustawy – Prawo upadłościowe

Art. 1. W ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2024 r. poz. 794) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 151 ust. 1b otrzymuje brzmienie:

„1b. Jeżeli funkcję sędziego-komisarza pełni referendarz sądowy, czynności wskazane w art. 57 ust. 3 i 4, art. 58 ust. 1-3, art. 63a, art. 73 ust. 2 i art. 259 ust. 1 i 1a wykonuje jako sędzia-komisarz wyznaczony do wykonania danej czynności sędziego, do którego przepisy o czynnościach sędziego-komisarza stosuje się odpowiednio.

Uzasadnienie:

Proponowana zmiana polega na wykreśleniu z art. 151 ust. 1b PU czynności wskazanych w art. 121 ust. 3, 315 oraz 350 ust. 1 i 2 jako czynności których referendarz sądowy pełniący funkcję sędziego-komisarza wykonać nie może.

a) Art. 121 ust. 3 PU – wyłączenie spadku z masy upadłości;

Ustawodawca wskazuje następujące przesłanki wyłączenia spadku z masy upadłości:

- w skład spadku wchodzi wierzytelności i prawa wątpliwe co do istnienia lub możliwości ich wykonania,
- składniki majątkowe wchodzące w skład spadku są trudno zbywalne,
- z innych przyczyn wejście spadku do masy upadłości nie będzie korzystne dla postępowania upadłościowego.

W swojej istocie instytucja z art. 121 ustawy jest zatem zbliżona do wyłączenia z masy składników trudno zbywalnych (art. 315 PU, o czym niżej). Orzekanie w przedmiocie wyłączenia spadku z masy upadłości nie sprowadza się do rozstrzygania sporów prawnych, lecz do analizy uwarunkowań o charakterze głównie faktycznym.

Warto zauważyć że możliwość wydania takiego orzeczenia przez referendarza sądowego istniała w stanie prawnym obowiązującym w okresie od 24.03.2020 r. do 01.12.2021 roku.

b) Art. 315 PU – wyłączenie z masy upadłości składników trudno zbywalnych;

Zgodnie z art. 315 PU sędzia-komisarz może wyłączyć określone składniki majątku z masy upadłości, w tym nieruchomości lub jej ułamkową część, jeżeli nie można ich zbyć z zachowaniem przepisów ustawy, a dalsze pozostawanie tych składników majątku w masie upadłości będzie niekorzystne dla wierzycieli z uwagi na obciążenie masy upadłości związanymi z tym kosztami. W praktyce zastosowanie instytucji z art. 315 PU jest rozważane w sytuacji, w której syndyk mimo podejmowanych działań nie jest w stanie zbyć określonych składników masy upadłości. Najczęściej jest to spowodowane faktem, że składniki takie są mało atrakcyjne dla potencjalnych nabywców – przykładowo niewielkie (czasami wręcz symboliczne) udziały w prawach własności nieruchomości bądź ruchomości będące w złym stanie fizycznym. Podobnie jak w przypadku art. 121 ust. 3 PU, orzecznik nie rozstrzyga sporu prawnego, lecz bada czy składnik masy rzeczywiście jest trudno

zbywalny (co syndyk powinien wykazać w oparciu o podjęte próby sprzedaży) oraz że jego pozostawanie w masie generuje koszty i tym samym jest niekorzystne dla wierzycieli, gdyż uszczupla ich potencjalne zaspokojenie.

c) Art. 350 ust. 1 PU – rozpoznanie zarzutów przeciwko planowi podziału

Kontrola planu podziału (częściowego, ostatecznego oraz tzw. oddzielnego) oraz rozpoznawanie ew. zarzutów przeciwko niemu polega na przeprowadzeniu analizy, czy syndyk prawidłowo wskazał wierzycieli uczestniczących w planach, kolejność zaspokojenia w ramach kategorii wierzytelności oraz kwoty przypadające wierzycielom (materialnoprawne kwestie dot. samych wierzytelności zostały już rozstrzygnięte na etapie sporządzenia i zatwierdzenia listy wierzytelności). Sędzia-komisarz jest zobowiązany analizować te kwestie z urzędu, po przedłożeniu planu podziału przez syndyka. Zarzuty do planu podziału są środkiem kontroli inicjowanym przez upadłego bądź wierzycieli (ew. inne osoby uprawnione do zaspokojenia z sumy, która podlega podziałowi), a ich rozpoznanie tak czy inaczej sprowadza się do oceny prawidłowości sporządzenia planu, a nie rozstrzygnięcia sporu pomiędzy wierzycielami, bądź wierzycielami a syndykiem.

Postanowienia rozstrzygające kwestie, których dotyczą przywołane wyżej przepisy są zaskarżalne w drodze zażalenia, a zatem gdyby postanowienia takie wydawał referendarz sądowy jako sędzia-komisarz podlegałyby sądowej kontroli poprzez skargę na orzeczenie referendarza sądowego (art. 151 ust. 1c PU), co stanowiłoby wystarczającą gwarancję ochrony interesów stron postępowania.

Z punktu widzenia szybkości postępowania należy podkreślić, że sytuacja, w której do danej sprawy zostaje włączony kolejny organ (sędzia wyznaczony) zawsze skutkuje przedłużeniem tego postępowania, gdyż poza samym obiegiem dokumentów i czynności w systemie, pojawi się konieczność zapoznania z aktami przez kolejnego orzecznika. Ponadto zwiększa się prawdopodobieństwo wydłużenia okresów niepodjęcia czynności w sprawie z uwagi na czynniki takie jak nieobecność w pracy.

2) w art. 369 dodaje się ustęp 2i w brzmieniu:

„Postanowienie w przedmiocie wniosku, o którym mowa w ust. 2h zdanie drugie może wydać referendarz sądowy. Wniesienie skargi na postanowienie referendarza sądowego nie powoduje utraty mocy przez zaskarżone postanowienie. Sąd rozpoznaje skargę w składzie jednego sędziego jako sąd drugiej instancji, stosując odpowiednio przepisy o zażaleniu. Rozpoznając skargę, sąd wydaje postanowienie, w którym zaskarżone postanowienie referendarza sądowego utrzymuje w mocy albo je zmienia”

3) w art. 370f dodaje się ustęp 5 w brzmieniu:

„Postanowienie, o którym mowa w ust. 1 może wydać referendarz sądowy. Wniesienie skargi na postanowienie referendarza sądowego nie powoduje utraty mocy przez zaskarżone postanowienie. Sąd rozpoznaje skargę w składzie jednego sędziego jako sąd drugiej instancji, stosując odpowiednio przepisy o zażaleniu. Rozpoznając skargę, sąd wydaje postanowienie, w którym zaskarżone postanowienie referendarza sądowego utrzymuje w mocy albo je zmienia”

Uzasadnienie:

Proponowane zmiany polegają na wprowadzeniu możliwości wydania przez referendarza sądowego postanowienia stwierdzającego umorzenie zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty w

następstwie upływu okresu, na który zobowiązania upadłego zostały warunkowo umorzone przez sąd upadłościowy (art. 369 ust. 2 PU) oraz postanowienia stwierdzającego wykonanie planu spłaty i umorzenie zobowiązań upadłego niewykonanych w wyniku wykonania planu spłaty (art. 370f ust. 1 PU). W przypadku orzekania w przedmiocie stwierdzenia umorzenia zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli dochodzi jedynie do zbadania czy w okresie pięciu lat od dnia uprawomocnienia się postanowienia o warunkowym umorzeniu zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli upadły ani żaden z wierzycieli nie złożył wniosku o ustalenie planu spłaty wierzycieli. W przypadku zaś postanowienia stwierdzającego wykonanie planu spłaty i umorzenie zobowiązań upadłego niewykonanych w wyniku wykonania planu spłaty dochodzi do badania, czy upadły zrealizował obowiązku nałożone na niego w postanowieniu o ustaleniu planu spłaty (co następuje m. in. w wyniku analizy sprawozdań składanych corocznie przez upadłego). Mocą wymienionych w art. 369 ust. 2h PU i art. 370f ust. 1 PU postanowień nie dochodzi do umorzenia zobowiązań upadłego (ta kwestia została przesądzona odpowiednio w postanowieniu sądu upadłościowego o ustaleniu planu spłaty i postanowieniu o warunkowym umorzeniu zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty) lecz do potwierdzenia, że skutek w postaci umorzenia zobowiązań nastąpił z mocy prawa.

4) w art. 491¹ dodaje się ustęp 2a w brzmieniu: „Postanowienie, o którym mowa w ustępie 2 może wydać referendarz sądowy.”

5) w art. 491³ wprowadza się następujące zmiany

- a) dotychczasowa treść otrzymuje oznaczenie ust. 1 w brzmieniu: „Sprawy o ogłoszenie upadłości objęte przepisami niniejszego tytułu rozpoznaje sąd upadłościowy w składzie jednego sędziego zawodowego”
- b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu: „W przypadkach wskazanych w ustawie, czynności w postępowaniu objętym przepisami niniejszego tytułu może wykonywać referendarz sądowy”.
- c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu: „Na postanowienie wydane przez referendarza sądowego przysługuje skarga w przypadkach, w których na postanowienie sądu służyłoby zażalenie. Wniesienie skargi na postanowienie referendarza sądowego nie powoduje utraty mocy przez zaskarżone postanowienie. Sąd rozpoznaje skargę w składzie jednego sędziego jako sąd drugiej instancji, stosując odpowiednio przepisy o zażaleniu. Rozpoznając skargę, sąd wydaje postanowienie, w którym zaskarżone postanowienie referendarza sądowego utrzymuje w mocy albo je zmienia”

6) w art. 491⁵ wprowadza się następujące zmiany

- a) dodaje się ustęp 1a w brzmieniu: „Postanowienie w przedmiocie wniosku o ogłoszenie upadłości złożonego przez dłużnika może wydać referendarz sądowy”
- b) dodaje się ustęp 2a brzmieniu: „Postanowienie, o którym mowa w ustępie 2 może wydać referendarz sądowy.”
- c) ustęp 3 otrzymuje brzmienie: „Jeżeli postępowanie jest prowadzone w trybie określonym w art. 491¹ ust. 1, a do wykonania określonej czynności właściwy jest sędzia-komisarz, to czynność tę wykonuje jako sędzia-komisarz wyznaczony sędzia albo referendarz sądowy, do którego przepisy o czynnościach sędziego-komisarza stosuje się odpowiednio

- d) dodaje się ustęp 3a w brzmieniu: „Referendarz sądowy nie może wykonać czynności wskazanych w art. 57 ust. 3 i 4, art. 58 ust. 1-3, art. 63a, art. 73 ust. 2 ustawy”

Uzasadnienie:

Zmiany proponowane w zakresie brzmienia art. 491¹ – 491⁵ mają dwa zasadnicze cele: wprowadzenie możliwości rozpoznania przez referendarza sądowego wniosku o ogłoszenie upadłości oraz wprowadzenie możliwości podejmowania przez referendarza sądowego czynności w postępowaniu upadłościowym osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej toczącym się w tzw. trybie uproszczonym uregulowanym w art. 491¹ – 491²⁴ ustawy.

- I. Rozpoznanie przez referendarza sądowego wniosku o ogłoszenie upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej.

Nie wchodząc w tym miejscu w dyskusję dotyczącą rozgraniczenia zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości od zadań z zakresu ochrony prawnej, o których wspomina art. 2 Ustawy z dnia 27.07.2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, należy zaakceptować wypracowane na gruncie doktryny prawa ustrojowego rozwiązania, które zasadniczo sprowadzają się do definiowania zadań z zakresu ochrony prawnej jako tych zadań sądów, które nie polegają na rozstrzyganiu sporów o prawo, konfliktów prawnych oraz przesądzania o odpowiedzialności prawnokarnej.

W takim ujęciu nie powinno budzić wątpliwości, że rozpoznanie wniosku o ogłoszenie upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej (konsumenta) nie jest sprawowaniem wymiaru sprawiedliwości, a zadaniem z zakresu ochrony prawnej. Mając na uwadze treść obowiązujących przepisów Prawa Upadłościowego rozpoznanie takiego wniosku polega na ocenie czy dłużnik ma zdolność upadłościową „konsumencką” (nie jest przedsiębiorcą) oraz czy stał się niewypłacalny (utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych). Praktyka i doświadczenie pokazują ponadto, że wyraźna większość takich spraw cechuje się niskim poziomem skomplikowania i kończy ogłoszeniem upadłości. Sąd na etapie rozpoznania wniosku nie bada szczegółowo sytuacji majątkowej dłużnika (do czego jest zobowiązany rozpoznając wniosek o ogłoszenie upadłości złożony przez przedsiębiorcę – co wynika z art. 13 PU), z kolei okoliczności warunkujące możliwość oddłużenia są analizowane dopiero na końcowym etapie postępowania po ogłoszeniu upadłości (art. 491^{14a} ust. 1 PU).

W postanowieniu o ogłoszeniu upadłości dochodzi ponadto do zbadania przesłanek warunkujących właściwy tryb postępowania upadłościowego (art. 491¹ ust. 2) – tryb „uproszczony” uregulowany w Tytule V Części Trzeciej ustawy, bądź tryb z udziałem sędziego-komisarza („komisaryczny”) uregulowany w Części Pierwszej. O zmianie trybu na „komisaryczny” można postanowić także po ogłoszeniu upadłości, co wynika z art. 491⁵ ust 2. Ustawy. Przesłanki warunkujące prowadzenie postępowania w trybie „komisarycznym” to: znaczny rozmiar majątku dłużnika, znaczna liczba wierzycieli lub inne uzasadnione przewidywania co do zwiększonego stopnia skomplikowania postępowania. Nie powinno budzić wątpliwości, że ocena czy te przesłanki występują również nie stanowi sprawowania wymiaru sprawiedliwości.

Warto zwrócić uwagę, że w piśmiennictwie pojawiły się już wypowiedzi postulujące powierzenie referendarzom sądowym spraw wywołanych wnioskiem dłużnika o ogłoszenie upadłości osoby fizycznej, która nie prowadzi działalności gospodarczej – por. „Upadłość osób fizycznych”, dr. hab. Anna Hrycaj, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego w Warszawie, Sędzia Sądu Apelacyjnego w Warszawie, „Doradca Restrukturyzacyjny” nr 40 [2/2025].

II. Wprowadzenie możliwości podejmowania przez referendarza sądowego czynności w postępowaniu upadłościowym osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej toczącym się w trybie „uproszczonym”.

Ustawodawca w art. 491⁵ ust. 3 wprowadził rozwiązanie polegające na tym, że gdy w postępowaniu zachodzi potrzeba dokonania czynności, dla której właściwy jest sędzia-komisarz, to czynność tę wykonuje jako sędzia-komisarz wyznaczony sędzia, do którego przepisy o czynnościach sędziego-komisarza stosuje się odpowiednio. Brak możliwości podejmowania przez referendarzy sądowych jakichkolwiek czynności w uproszczonym postępowaniu konsumenckim jest trudny do wyjaśnienia w kontekście faktu, że referendarze mogą pełnić funkcję sędziego-komisarza w postępowaniach dotyczących przedsiębiorców, a jedyne ograniczenia jakie ustawa w tym zakresie przewiduje to ograniczenia w zakresie możliwości dokonania niektórych czynności postępowania wynikające z art. 151 ust. 1b. Nie ma przy tym znaczenia czy postępowanie dotyczy osoby fizycznej prowadzącej jednoosobową działalność gospodarczą czy też spółki akcyjnej. Skoro zatem ustawodawca uznał, że referendarz sądowy może jako sędzia-komisarz dokonywać czynności w tego typu postępowaniach, nie powinno budzić wątpliwości, że referendarz sądowy powinien mieć możliwość działania także w uproszczonym postępowaniu konsumenckim, gdyż postępowanie ze swojej istoty to cechuje się znacznie mniejszym stopniem skomplikowania.

W zakresie zatem art. 491⁵ ust. 3 – jeżeli dana czynność postępowania upadłościowego jest przewidziana do wykonania w postępowaniu prowadzonym w trybie uproszczonym (nie została wyłączona w art. 491² ust. 1) to możliwość jej wykonania powinien mieć także referendarz sądowy, przy czym należałoby przewidzieć analogiczne wyłączenia jak te wynikające z art. 151 ust. 1B ustawy.

Czynności przewidziane w art. 491⁷, 491⁹, 491^{11a} i 491^{12a} zostaną omówione indywidualnie.

7) w art. 491⁷ dodaje się ustęp 3a w brzmieniu: „Postanowienie, o którym mowa w ustępie 3 może wydać referendarz sądowy.”

Uzasadnienie:

Instytucja zaliczki dla syndyka na pokrycie kosztów postępowania znajduje zastosowanie, gdy w masie upadłości brak jest płynnych środków na pokrycie tych kosztów. Przyznanie syndykowi zaliczki tymczasowo pokrywanej przez Skarb Państwa, niezależnie od tego czy jest dokonywane razem z ogłoszeniem upadłości czy na późniejszym etapie obejmuje zatem analizę, czy w masie są środki na pokrycie kosztów postępowania jak również ocenę, czy środki te rzeczywiście są syndykowi niezbędne.

8) w art. 491⁹ dodaje się ustęp 5 w brzmieniu: „Postanowienie, o którym mowa w ustępie 4 może wydać referendarz sądowy.”

Uzasadnienie

W przeciwieństwie do postępowania prowadzonego na podstawie przepisów części pierwszej (gdzie o wynagrodzeniu orzeka sąd w składzie trzyosobowym), w postępowaniu w trybie uproszczonym o wynagrodzeniu syndyka orzeka sąd jednoosobowo. Ustawa szczegółowo określa przesłanki, które należy wziąć pod uwagę przy ustalaniu wynagrodzenia jak również jego granice – od ¼ przeciętnego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród zysku w IV kwartale roku poprzedniego do jego dwukrotności, a w szczególnie uzasadnionych przypadkach do czterokrotności. Trudno zatem uznać orzekanie w tym przedmiocie za sprawowanie wymiaru sprawiedliwości, co prowadzi do wniosku, że czynność tę można powierzyć referendarzom sądowym.

9) w art. 491^{11a} dodaje się ustęp 6 w brzmieniu: „Postanowienia, o których mowa w ustępie 3 i 4 może wydać referendarz sądowy.”

W postępowaniu z udziałem sędziego-komisarza syndyk musi uzyskać jego zgodę przed dokonaniem wielu czynności dotyczących się likwidacji masy (art. 206 ust. 1 w zw. z art. 213 ust. 1 PU). Przykładowo – sędzia-komisarz udziela syndykowi zezwolenia na sprzedaż z wolnej ręki nieruchomości, a także ruchomości, o ile łączna wartość oszacowania ruchomości ujętych w spisie inwentarza wynosi minimum 50 000 zł. Ponadto sędzia-komisarz z racji sprawowanego w sposób stały nadzoru może oznaczyć czynności (także likwidacyjne), których wykonanie przez syndyka jest niedopuszczalne bez uzyskania zgody. Rozwiązanie z art. 491^{11a} jest zatem instytucją nadzoru syndykiem, ale w ograniczonej postaci. Syndyk zawiadamia jedynie sąd o wybranym przez siebie sposobie likwidacji nieruchomości oraz pozostałych składników których wartość oszacowania wskazana w spisie inwentarza przekracza pięciokrotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w trzecim kwartale roku poprzedzającego złożenie spisu inwentarza. Jeżeli w ciągu 14 dni od wpływu zawiadomienia sąd nie zakaże bądź nie wstrzyma likwidacji danego składnika – syndyk może przystąpić do dalszych czynności. W przeciwieństwie zatem do postępowania z udziałem sędziego-komisarza, interakcja syndyka z sądem na etapie likwidacji masy nastąpi tylko wyjątkowo, gdy w masie będzie nieruchomość bądź inne składniki o zauważalnej wartości. Skoro zatem referendarz sądowy jako sędzia-komisarz może sprawować pełen nadzór nad działalnością syndyka (w tym nie udzielić zezwolenia na sprzedaż składnika masy w zaproponowany sposób) nie powinno budzić kontrowersji, że w postępowaniu uproszczonym mógłby dokonywać czynności określonych w art. 491^{11a} ust. 3 i 4.

10) w art. 491^{12a} dodaje się ustęp 10 w brzmieniu: „Czynności, o których mowa w ustępach 6-9 może dokonać referendarz sądowy.”

Uzasadnienie

Instytucja skargi jest środkiem nadzoru nad działalnością syndyka w toku postępowania uproszczonego, który służy ocenie prawidłowości dokonanej (bądź zaniechanej) przez syndyka czynności. Dla porównania, w postępowaniu toczącym się w trybie komisarzycznym, sędzia-komisarz kieruje tokiem postępowania upadłościowego i sprawuje nadzór nad działalnością syndyka (art. 152 ust. 1 PU). Nadzór ten ma charakter stały i ciągły. W ramach nadzoru sędzia-komisarz może m. in. oznaczać czynności, których dokonanie jest niedopuszczalne bez jego zgody, jak również zwracać uwagę na popełnione uchybienia. Skoro zatem referendarzom sądowym powierzono o wiele dalej idącą rolę sędziego-komisarza, ustawodawca powinien w ramach postępowania uproszczonego stworzyć możliwość rozpoznawania przez referendarzy skargi na syndyka.

11) w art. 491¹⁶ dodaje się ustęp 2j w brzmieniu: „Postanowienie w przedmiocie wniosku, o którym mowa w ust. 2i zdanie drugie może wydać referendarz sądowy.”

Uzasadnienie

W art. 491¹⁶ ust. 2i uregulowano procedurę wydawania przez sąd postanowienia stwierdzającego umorzenie zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty w sytuacji gdy sąd uprzednio warunkowo umorzył zobowiązania upadłego. Należy w tym miejscu odwołać się do uwag przedstawionych w punkcie 3) dot. art. 369 ustawy – są to identyczne instytucje, tyle że dotyczące postępowań w różnych trybach.

12) w art. 491²¹ dodaje się ustęp 1a w brzmieniu: „Postanowienie, o którym mowa w ustępie 1 może wydać referendarz sądowy.”

Uzasadnienie

W art. 491²¹ ust. 1 uregulowano procedurę wydawania przez sąd postanowienia stwierdzającego wykonanie planu spłaty i umorzeniu zobowiązań upadłego powstałych przed dniem ogłoszenia upadłości i niewykonanych w wyniku wykonania planu spłaty. Należy w tym miejscu odwołać się do uwag przedstawionych w punkcie 3) dot. art. 370f ustawy – są to identyczne instytucje, tyle że dotyczące postępowań w różnych trybach

13) w art. 491²² dodaje się ustęp 6 w brzmieniu: „Czynności, o których mowa w ustępach 1-3 może dokonać referendarz sądowy.”

Uzasadnienie

W art. 491²² uregulowano procedurę zawarcia przez upadłego układu z wierzycielami w ramach postępowania prowadzonego w trybie uproszczonym. Referendarz sądowy jako sędzia-komisarz w postępowaniu prowadzonym zgodnie z przepisami Części pierwszej dokonuje analogicznych czynności i przewodniczy zgromadzeniu wierzycieli (art. 266a – 266f PU, tzw. układ w upadłości), zasadne wydaje się zatem, aby taka sama możliwość istniała w trybie uproszczonym, tym bardziej, że ustawa w art. 491²³ nakazuje odpowiednio stosować przepisy o układzie w postępowaniu prowadzonym wobec przedsiębiorców (część pierwsza ustawy).

14) dodaje się art. 491^{25a} w brzmieniu

- a) ust. 1: „W przypadkach wskazanych w ustawie, czynności w postępowaniu objętym przepisami niniejszego tytułu może wykonywać referendarz sądowy”.
- b) ust. 2: „Na postanowienie wydane przez referendarza sądowego przysługuje skarga w przypadkach, w których na postanowienie sądu służyłoby zażalenie. Wniesienie skargi na postanowienie referendarza sądowego nie powoduje utraty mocy przez zaskarżone postanowienie. Sąd rozpoznaje skargę w składzie jednego sędziego jako sąd drugiej instancji, stosując odpowiednio przepisy o zażaleniu. Rozpoznając skargę, sąd wydaje postanowienie, w którym zaskarżone postanowienie referendarza sądowego utrzymuje w mocy albo je zmienia”

15) w art. 491²⁷ dodaje się ustęp 1a w brzmieniu: „Postanowienie w przedmiocie wniosku o otwarcie postępowania o zawarcie układu na zgromadzeniu wierzycieli oraz postanowienie o otwarciu postępowania o zawarcie układu na zgromadzeniu wierzycieli w następstwie skierowania dłużnika do tego postępowania może wydać referendarz sądowy”

16) w art. 491²⁹ wprowadza się następujące zmiany:

- a) dotychczasowa treść otrzymuje oznaczenie ust. 1 w brzmieniu: „Jednocześnie z otwarciem postępowania o zawarcie układu na zgromadzeniu wierzycieli sąd przyznaje nadzorcy sądowemu zaliczkę na pokrycie kosztów postępowania o zawarcie układu oraz zarządza jej niezwłoczną wypłatę z zaliczki uiszczonej przez dłużnika.”

- b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu: „Postanowienie, o którym mowa w ustępie 1 może wydać referendarz sądowy.”

Uzasadnienie

W uzasadnieniu do punktu 7 przedstawiono argumenty przemawiające za możliwością rozpoznania przez referendarza sądowego wniosku o ogłoszenie upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej. Analogicznie należałoby opowiedzieć się za możliwością rozpoznania przez referendarza wniosku osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej o otwarcie postępowania o zawarcie układu na zgromadzeniu wierzycieli (art. 491²⁵ PU). Przesłanki badane przez sąd są identyczne jak przy wniosku o ogłoszenie upadłości, uzupełnione o ocenę sytuacji zawodowej i możliwości zarobkowych dłużnika w kontekście zdolności do pokrycia kosztów postępowania oraz możliwości zawarcia i wykonania układu z wierzycielami.